

Resum de tram

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Va haver d'estar triant una llarga estona, perquè volia tenir-los a tots contents.

Finalment va escollir música zen. Obrí la finestra per sentir-la des del jardí. Facilitaria la calma i el filar enrere en el pretèrit. S'estirà sota l'ombú, creador d'ampla ombra. Es centrà en els sons harmònics que el cervell requeria. Inhalà sentor d'aromàtiques que l'aire en moviment li acostava. En aquell estat serè, ulls oberts, a voltes tancats, envoltat de natura, es lliurà, solemnement, al repàs.

I va retrocedir. Va plorar pel néixer. Va sanglotar i plorar per tots els seus naixements, tràngols dolorosos. Després li vingué la coneixença de l'amor en cadascuna de les seves existències. Somrigué amb les llàgrimes lluentes al rostre, més que bava rutilant de cargols. S'entristí pels cops que l'havia perdut...més encara: quan no n'havia rebut...no haver-ne donat. Distès, aliè al temps, s'anà enfrontant, amb acceptació, a cadascuna de les seves foscors mentre les seves llums l'abraçaven. Un roc intangible al bell mig del pit, pesant, es mig desfé i petà. Cada bocí se sumà per crear un crit que espantà el brancatge del gran vegetal i àdhuc les arrels. Llavors l'home s'incorporà, suant, alliberat, transfigurat.

-Cinquanta anys...

Els complia aquell dia. Sol amb tots els seus 'ell', la solitud dels darrers anys esdevenia sana, necessària.

-Mig segle!- sospirà.

I tot seguit -i ja era capvespre- visualitzà, entendrit, tots aquells morts seus que duia a dins i es perdonà i els perdonà...calia continuar endavant.

Encengué les espelmes de sobre una pila de llesques de pa -pastís simbòlic- i les bufà. El pa amb cera se'l menjaria... per vomitar-lo? Ja no sonava res que no fos un mantra interior que l'animava a penjar del bellaombra, per acabar amb la commemoració.